

Τρίτη, 19 Απριλίου 2011

Η Αγία Πακού και η ευχή της γιαγιάς Μιμίκας

Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

Από γενέσεως η διαπάλη φωτός – σκότους. Όμως, η γιαγιά η Μιμικά δεν τα καταλάβαινε καλά όλα αυτά. Τάνοιωνε, μόνο. Έστω λίγο. Έτσι, έλεγε, τουλάχιστον. Η Αντιγόνη, ο homo erectus, ο Αδάμ, ο Προμηθέας, ο Σπάρτακος με μια ανερμήνευτη δύναμη ανυπακοής στην υπακοή κατάφεραν να φέρουν τα πίσω – μπρος σ' αυτό τον κόσμο και τον Οδ. Ελύτη μέσα από την ποιητική συλλογή του «ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ» να μας λέει:
*«κι ένα πόντο πιο ψηλά να πάτε, άνθρωποι,
ευχαριστώ θα σας πει ο Θεός».*

«Πατήρ πάντων πόλεμος»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Όταν ιστορικά και επιστημονικά είναι τεκμηριωμένο πως γενεσιουργός αιτία της προόδου της κοινωνίας, της σκέψης και των ιδεών είναι η αντίθεση, ο «πόλεμος» κατά τον Ηράκλειτο, ο αγώνας για την αντικατάσταση του παλιού με το νέο, του σάπιου με το υγιές, τότε δεν αναρωτιέσαι και δεν απορείς γιατί η ουσία της λέξης αυτής δέχεται από το συντηρητικό κατεστημένο δηλητηριώδη και λυσσαλέα πολεμική.

Η αποφόρτιση και η αποδόμηση της δυναμικής της, η αποϊδεολογικοποίηση της έννοιάς της και κύρια η ενοχοποίηση των εκφραστών της είναι το ζητούμενο και ο στόχος του αμαρτωλού συστημικού ιερατείου.

Γιατί καλά ξέρουν, πως αν όλοι «καλά καταλάβουν» πως όταν η ανυπακοή («η πιο αρχέγονη ανθρώπινη αρετή» κατά τον Όσκαρ Ουάιλντ και όχι μόνο) σε άδικους νόμους και απάνθρωπους κανόνες γίνει υπακοή σε νόμους συνείδησης του όλου εμείς, τότε τα πράγματα για τους «ουστημικούς» θα πάρουν το χρώμα του Άδη. Και η αποσάθρωση της αιώνιας κυριαρχίας τους θα είναι θέμα ολιγόλεπτου σαρωτικού τσουνάμι.

Σύρα. Γαλισάς. Διακοπές στα μέσα της δεκαετίας του '90. τόπος μαγικός με παραλία και αμμουδιά στολισμένη πρωϊνιάτικα με εκείνα τα υπέροχα υγρά λευκοκίτρινα κρινάκια της θάλασσας.

Όταν η Αντιγόνη αψηφά την επί ποινή θανάτου διαταγή του βασιλιά – θείου της Κρέοντα για την μη ταφή του αδελφού της Πολυνείκη και εκείνη προχωρά στην ταφή του, διαπράττει, σύμφωνα με την κρατούσα άποψη, το έγκλημα της ανυπακοής στους νόμους της πολιτείας. Όμως, η ανυπακοή της αυτή, που την οδηγεί στην φυλάκισή της και την αυτοκτονία της, είναι η υπακοή στο ιερό καθήκον, στην αξιοπρέπεια, στον αυτοσεβασμό και την ήουχη συνείδηση έναντι ενός απάνθρωπου νόμου.

«Σα θα πας στη Σύρα, να πα να μείνεις στο Γαλισά. Με την ευχή μου, να πα να προσκυνήσεις την Αγία Πακού. Και μην ξεχάσεις ν' ανάψεις κι ένα κερί για εμέ» έλεγε πάντα η γιαγιά (από το σόι της γυναίκας μου) Μιμίκια Ρούσσου, το γένος Βουτσίνου.

Όταν ο homo erectus κατάλαβε πως μπορούσε να σταθεί όρθιος και να ζήσει και εκτός της σπηλιάς, που του μούλιαζε τα κόκαλα, σε άλλα φυσικά ή αργότερα σε κατασκευασμένα καταλύματα διέπραττε, σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες ζωής και παράδοσης της ομάδας, το έγκλημα της ανυπακοής. Όμως, στην συμπεριφορά αυτή, βρίσκουμε τα πρώτα ψήγματα δημιουργίας μια νέας κοινωνίας. Η σταθερή διαμονή γέννησε την γεωργία. Γέννησε τον homo sapiens. Τον πολιτισμό.

Μέσα δεκαετίας του ενενήντα, όπως είπαμε στην αρχή, έφτασα τελικά στον υπέροχο Γαλισά. Κατέλυσα στο οικογενειακό ξενοδοχείο «Γαλήνη» του Αντώνη Βαμβακάρη. (Μικρανηψιός του Μάρκου ο Αντώνης έγραφε, κι αυτός, υπέροχους λαϊκούς στίχους). Πρώτο μου μέλημα να μάθω για την Αγία Πακού και να εκπληρώσω την ευχή της γιαγιάς Μιμίκας Ρούσσου, το γένος Βουτσίνου εκ Γαλισά Σύρου. Και να δώσω, βέβαια, απάντηση και στην περιέργειά μου.

Όταν το 1955 στην Αλαμπάμα η μαύρη μοδίστρα Ρόζα Παρκς, κουρασμένη από την δουλειά της επιστρέφει οπίτι της με το λεωφορείο και αρνείται να παραχωρήσει τη θέση της σε ένα λευκό, διαπράττει το μέγιστο έγκλημα της ανυπακοής στην πειθαρχία και στον άδικο, απάνθρωπο και ρατσιστικό νόμο της πολιτείας. Όμως, η πράξη αυτή, πράξη αξιοπρέπειας και πράξη αυτοσεβασμού της ταπεινής μαύρης μοδίστρας, έγινε η απαρχή του μεγαλειώδους κινήματος για τα δικαιώματα των μαύρων.

«Όχι μακριά από την παραλία, στα αριστερά σου καθώς βλέπεις την θάλασσα, θα δεις ένα κομμάτι γης υπερυψωμένο να μπαίνει μέσα στη θάλασσα. Επάνω του είναι η Αγία Πακού. Έχει και πέτρινες πεζούλες να κάτσεις, να ξεκουραστείς», με καθοδήγησε ο Αντώνης Βαμβακάρης. Πήγαμε με τη γυναίκα μου το ίδιο απόγευμα. Μικρό εκκλησάκι. Ταπεινό. Κι από τις πεζούλες του, να βλέπεις, ένα υπέροχο ήλιο να πέφτει για δροσιά στη θάλασσα. Μέσα, μικρό, όπως όλα τα ξωκλήσια, λιτό όσο δεν γίνεται, αλλά όσο συνήθως είναι όλες οι καθολικές εκκλησιές. Μερικά παλιοκαιρισμένα εικονίσματα, κύρια μπροστά στο «ιερό», σπάγανε το ίσο του

τοίχου. Ένα, ως συνήθως, ήταν λίγο πιο μεγάλο, με μια υπέροχη γυναικεία μορφή, φωτισμένη με το ιλαρό φως του σούρουπου. Από κάτω έγγραφε: **Αγία Υπακοή.**

Η γιαγιά η Μιμικά Ρούσσου το γένος Βουτσίνου, εκ Γαλισά Σύρου, καθολική το θρήσκευμα, πίστευε, αγαπούσε, λάτρευε και προσκυνούσε την Αγία Πακού. Η γιαγιά η Μιμικά γεννήθηκε φτωχιά. Και πέθανε φτωχιά.

Στη θρησκευτική μυθολογία μαθαίνουμε πως ο πρωτόπλαστος Αδάμ, λόγω της ανυπακοής του στη θεϊκή εντολή, εξεδιώχθη πυξ – λαξ, μαζί με την Εύα, από τον Παράδεισο. Έτσι, όμως, από αυτή την ανυπακοή και την άλλη του Προμηθέα και την άλλη του Ησίοδου και την παρά-άλλη του Ηράκλειτου και την ακόμα άλλη του Σπάρτακου και από πολλές άλλες ακόμα μικρές και μεγάλες ανυπακοές γεννήθηκε «αυτός ο κόσμος ο μικρός ο Μέγας».

«Πατήρ πάντων πόλεμος» διδάσκει ο, στους αιώνες των αιώνων, σοφός των σοφών, Ηράκλειτος

Υ.Γ. Και επειδή σχεδόν «ακούω» την, σε ένα βαθμό, δικαιολογημένη απορία σας. «Καλά, μεγαλοβδόμαδο έχουμε, Πάσχα έρχεται, εσύ τι μας λες τώρα;», νοιώθω την ανάγκη, ως ευλαβής Χριστιανός Ορθόδοξος κι εγώ όπως κι εσείς, ν' απαντήσω μ' ένα απλοϊκό ερώτημα. Αγαπητοί μου, δεν νομίζετε πώς ίδια η Άνοιξη με την Πασχαλιά, η ίδια η Ανάσταση με το μεγαλειώδες και επαναστατικό «θανάτω θάνατον πατήσας», δεν είναι παρά μια συγκινητικά ανθρώπινη αποθέωση της ανυπακοής μπροστά στους φυσικούς νόμους;

«Καλή Ανάσταση»!!! λοιπόν Δ.Φ.